ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπρεπε νὰ φύγουμε πρὶν περάσῃ ἡ ὥρα. Ὑπῆρχεν ἐξ ἄλλου κίνδυνος νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐφρόντισε νὰ φέρῃ τὴν Μίναν στὰς αἰσθήσεις της. Ἡ ἀτυχὴς κυρία δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ, ἀλλὰ ἦταν σὲ κακὴ κατάστασι. Ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ κάποιος στὰ χέρια του καὶ ἀνέλαβεν ὁ Ἀρθοῦρος, τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργον.

Ἔμενεν ἀκόμη ὁ Κουΐνσυ Μόρρις. Ἦταν γιὰ καλὰ χτυπημένος καὶ δὲν θὰ μποροῦσε κι' αὐτὸς νὰ βαδίσῃ χωρὶς νὰ τὸν βοηθῇ κάποιος.

Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ ἀσχοληθῇ ὁ Ἀρθοῦρος μὲ τὴν μεταφορὰν τῆς κ. Μίνας καὶ ἐγὼ μὲ τὴν τοῦ Μόρρις. Ὁ καθηγητὴς θὰ μᾶς ἀκολουθοῦσε ἐπιβλέποντας συγχρόνως γιὰ νὰ μὴ γίνουμε ἀντιληπτοί.

Ἔτσι ἐξεκίνησεν ἡ θλιβερὰ συνοδεία μας.

Εὑρήκαμεν ὅμως ἀμέσως σὲ λίγο μιὰ δυσκολία. Πῶς θὰ ἀνέβαιναν καὶ πῶς θὰ πηδοῦσαν τὸν τοῖχο ἡ Μίνα καὶ ὁ Μόρρις ;

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐσκέφθηκεν ὀλίγον καὶ εἶπε :

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου.

— Καὶ ὁ φύλαξ ; ρώτησα.

— Ἐλπίζω πὼς θὰ κοιμᾶται.

— Καὶ ἂν συμβαίνει τὸ ἀντίθετο ; Τότε, φίλε μου, ἡ θέσις μας θὰ εἶνε πολὺ δύσκολη.

— Θὰ ὡδηγηθοῦμε στὴν Ἀστυνομία !

— Καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ κατ' οὐδένα λόγον.

— Θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ δωροδοκήσωμεν τὸν φύλακα, εἶπεν ὁ Μόρρις.

— Τὸ διάβημα εἶνε ἐπικίνδυνον, ἐξήγησεν ὁ καθηγητής, ἀλλ' ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα.

— Ἢ νὰ περιμείνουμε ὡς τὸ πρωῒ ποὺ θ' ἀνοίξουν, ἐπρότεινα ἐγώ.

— Νὰ μείνουμε ὡς τὸ πρωῒ ἐδῶ πέρα ! ἐφώναξεν ὁ καθηγητής. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Πρέπει νὰ φύγουμε τὸ ταχύτερον. Ὁ Ἄρκερ εἶνε μόνος του, ἡ κ. Μίνα ὑποφέρει φρικτά, ὁ κ. Μόρρις ἔχει ἀνάγκην ἀμέσου ἰατρικῆς περιθάλψεως. Καὶ τὸ χειρότερο, ὁ κόμης εἶνε ἐλεύθερος καὶ ἐργάζεται ἐναντίον μας κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— Ἄς βγοῦμε, λοιπόν, πάσῃ θυσίᾳ ἀπὸ τὴν κυρία ἔξοδο, ἐφώναξα.

— Ἐμπρὸς καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἶπε καὶ ὁ καθηγητής.

Προηγήθη μάλιστα ὁ ἴδιος προσεκτικὰ καὶ τὸν ἀκολουθούσαμεν βαδίζοντες ἀθορύβως.

Ἡ ἀτυχὴς κ. Μίνα παρακολουθοῦσε τὴν περιπέτειαν αὐτὴν μ' ἐνδιαφέρον, παρὰ τὸ σοβαρὸν τῆς καταστάσεώς της.

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις δὲν ἔβγαζε λέξι, ἂν καὶ πονοῦσε φρικτά, ὅπως ἐφαίνετο.

Ἐπὶ τέλους ἐφτάσαμε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ νεκροταφείου, χωρὶς καμμίαν δυσάρεστον συνάντησιν.

Ὁ οἰκίσκος τοῦ φύλακος ἦτο κλειστὸς καὶ σκοτεινός. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐκοιμᾶτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ αὐτὸ μᾶς ἔδωσεν ἐλπίδας.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐπλησίασε στὴν πόρτα, τὴν ἐξήτασε καὶ ἐγύρισεν ἀμέσως κοντά μας.

— Εἶνε κλεισμένη μόνον μὲ τὸν σύρτην, μᾶς εἶπε.

Χωρὶς δὲ νὰ χάνῃ καιρό, πλησίασε πάλιν καὶ ἔσυρε ἀθόρυβα τὸν σύρτη.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴν ἡ νυχτερίδα ποὺ εἴχαμε ἰδεῖ προηγουμένως ξαναφάνηκε. Ἡ ἐμφάνισίς της μ' ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω.

Τί θὰ συνέβαινε ;

Τὴν παρακολουθούσαμε νὰ στριφογυρίζῃ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Ἐχαμήλωνε σιγὰ-σιγὰ καὶ τέλος ἐπλησίασε στὸν οἰκίσκο τοῦ φύλακος καὶ ρίχτηκε μὲ δύναμι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τζάμια του.

Τὸ τζάμι ἔσπασε μὲ θόρυβο, ταυτοχρόνως δὲ φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ ξυπνᾶ ἀπὸ ὕπνο, ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

Τὸ ἀπαίσιο νυκτόβιο χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου.

— Ἄς μὴ χάνουμε οὔτε λεπτό, μᾶς ψιθύρισεν ὁ καθηγητής. Ἡ πόρτα εἶνε ἀνοιχτή, ἐτράβηξα τὸν σύρτη, ἐμπρὸς φεύγετε...

Προηγήθη ὁ Ἀρθοῦρος, μὲ τὴν Μίναν εἰς τὰς ἀγκάλας του, κατόπιν ἐγὼ ὑποβαστάζων τὸν Κουΐνσυ Μόρρις καὶ τελευταῖος μᾶς ἀκολούθησεν ὁ καθηγητής.

Ἐτρέξαμε καὶ ἐμπήκαμε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς γύρω στενούς, σκοτεινοὺς δρομάκους. Ἐκεῖ εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐσταθήκαμε.

— Σοῦαρδ, πρέπει νὰ τρέξῃς γι' ἀμάξι, μοῦ εἶπεν ὁ καθηγητής. Δικαιολογήσου ὅπως θέλεις. Πὲς πὼς εἶμαστε σὲ κάποια διασκέδασι, πὼς ὁ σύντροφός μας καὶ ἡ κυρία ἔπεσαν ἀπὸ τὴν σκάλα καὶ ἐχτύπησαν. Πὲς ὅτι θέλεις, ἀλλὰ τρέξε.

Εὐτυχῶς εὑρῆκα ἁμάξι πολὺ κοντὰ καὶ ὁ ἁμαξᾶς δὲν ἦταν πολὺ περίεργος. Ἐτοποθετήσαμε σ' αὐτὸ τὴν κ. Μίναν, ἡ ὁποία ζητοῦσε κλαίουσα πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ συζύγου της, τὸν Κουΐνσυ Μόρρις καὶ ἡμεῖς ἀκολουθούσαμεν πεζοί.

Καθ' ὁδὸν ὁ καθηγητὴς ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι καὶ συνέστησε στὴν κ. Ἄρκερ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν σύζυγο της τὴν νέαν της περιπέτειαν.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὴν κλινικὴ ὅλα ἦσαν ἥσυχα. Ὁ Ἄρκερ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη.

Ἡ κ. Μίνα ἐρρίχτηκε καὶ τὸν ἀγκάλιασε κλαίουσα :

— Κυρία, τῆς εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, αἰσθάνομαι καὶ συμμερίζομαι τὴν λύπην σας. Ἐν τούτοις φροντίστε, σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, νὰ εἶσθε ψύχραιμη ὅπως καὶ πρίν. Σᾶς τὸ ζητῶ αὐτὸ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου σας, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου σας καὶ ὅλων ἡμῶν.

Ἡ ἀτυχὴς κυρία ὑπεσχέθη νὰ δείξῃ θάρρος. Ἐκάθησε κατάκοπος καθὼς ἦταν σὲ μία πολτρόνα, ἔπιε ὀλίγο μπράντι καὶ ἐδέχθηκε νὰ διηγηθῇ τί τῆς συνέβη πρὶν μεταβῇ ν' ἀναπαυθῇ.

Διὰ τὸν Κουΐνσυ Μόρρις ἐφρόντισαν οἱ νοσοκόμοι. Τὸν ξαπλώσαμε σ' ἕνα κρεββάτι καὶ τὸν ἀφήσαμε ν' ἀναπαυθῇ. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει τίποτε τὸ πολὺ σοβαρὸ καὶ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ἦταν πάλιν ὀρθιος...

— Ὅταν ὁ κόμης ἐτίναξε στὸν τοῖχο τὸν Ἰωνάθαν, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ἡ κ. Μίνα, μ' ἄρπαξε καὶ ἐπήδησεν ἔξω μὲ ἐξαιρετικὴν εὐκολίαν σὰν νὰ ἤμουνα πούπουλο. Εἶχεν ἀντιληφθῇ, φαίνεται, πὼς δὲν εἶχε σκοτώσει τὸν σύζυγό μου, γιατὶ μοῦ εἶπε τρίζοντας τὰ δόντια του :

— Τὸν ἐγλύτωσες κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλὰ δὲν θὰ χαρῆς καὶ πολὺ γι' αὐτό, μικρή μου, οὔτε σύ, οὔτε ἐκεῖνος. Θὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, γιατὶ αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία ποὺ ἐνοχλοῦμαι. Εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ τολμάει νὰ τὰ βάζῃ μαζύ μου καὶ θὰ τὸ πληρώσῃ. Ὅσο γιὰ σένα ἔχω πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου. Θὰ πεθάνῃς κοντὰ στὴ φίλη σου, κοντὰ σ' ἐκείνη ποὺ τὴν ἔκαμα ὁμοίαν μου, ποὺ τὴν κατέστησα δούλην τοῦ σατανᾶ ! Θὰ χωρέσετε, ἐλπίζω, καὶ οἱ δύο στὸ ἴδιο φέρετρο. Ἐκεῖ μέσα θὰ χάσῃς σιγὰ-σιγὰ καὶ τὴν τελευταία σου πνοή... Θέλω νὰ δώσω στοὺς φίλους σου νὰ καταλάβουν πὼς ὅποιος τὰ βάζει μαζύ μου πεθαίνει... πεθαίνει ὅπως ἐγὼ θελήσω, σκληρά, βασανισμένα ! Μ' ἀκοῦς ;...

Ἡ πνοή του μ' ἔπνιγε, μοῦ ἔκαιγε τὸ πρόσωπο. Δὲν εἶχα πειὰ καμία ἐλπίδα σωτηρίας. Τὰ μάτια του μ' ἐκύτταζαν μὲ μοχθηρία κι' ἔλαμπαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Μὲ μετέφερεν ἀρχικῶς στὸ πλαγινὸ ἔρημο κτίριο καὶ μ' ἄφησε στὸ παρεκκλήσιο. Ἔτσι κατόρθωσα νὰ σᾶς ἀφήσω ἐκεῖ ἴχνη τῆς διαβάσεώς μου καὶ νὰ σᾶς γράψω πάνω στὴ σκόνη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μὲ μεταφέρῃ...

...Ἤξευρα, καλά, ὅτι στὸν τάφο τῆς Λουκίας κατόπιν τῶν μέτρων ποὺ εἴχατε λάβει δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προσεγγίσῃ. Δὲν ἔλεγα ὅμως λέξι, ἐλπίζοντας, ὅτι ἔτσι θὰ ἔχανε καιρό...

...Σὲ λίγο γύρισε μ' ἐπῆρε πάλι καὶ μ' ὡδήγησε στὸ δρόμο ἀπ' τὴν μικρὴ πορτίτσα τοῦ κήπου.

Ἕνα ἁμάξι περίμενε ἐκεῖ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε λάβει τὰ μέτρα του.

— Πρόσεξε, μοῦ σφύριξε στ' αὐτί, μὴν βγάλῃς τσιμουδιά, γιατὶ εἶσαι χαμένη. Γνωρίζεις τὴν δύναμί μου καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτω. Θὰ σὲ πνίξω ἀμέσως, ἂν φωνάξῃς καὶ θὰ κάμω τὸ κεφάλι τοῦ ἁμαξᾶ θρύψαλλα !...

(Ἀκολουθεῖ)